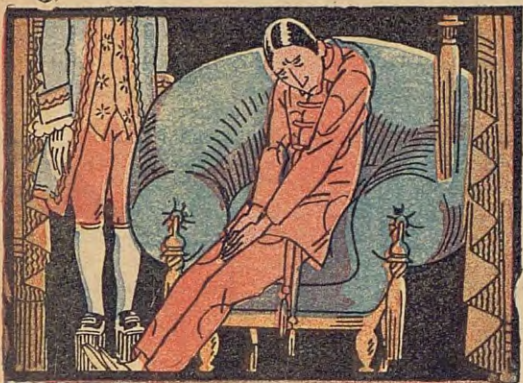

VIROLET

LA LLEI DE L'ATAVISME

(per Prat)

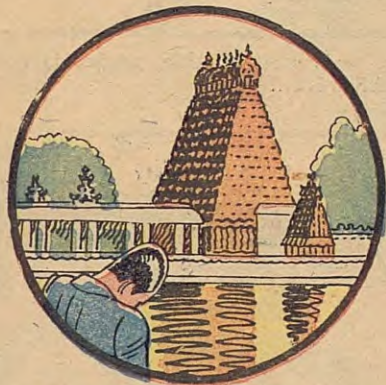
Oh, dura llei de l'atavisme! Perquè el seu pare devingué multimilionari en un trust de funeràries que li valgué el sobrenom de Rei de les Pompees Fúnebres, el seu fill n'heretà una ànima malencònica que li feia veure tot negre.

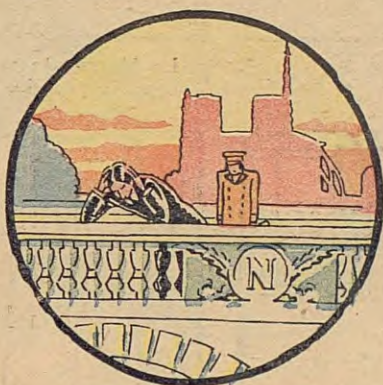
Vient que el seu estat de tristesa s'accentuava cada dia més, l'aconsellaren viatjar; els vestigis de l'antiga civilització egípcia no li provocaren el més lleuger somriure.

Visità Atenes, però el seu pesimismo era tan pregon que res hi valia, i la tan ponderada serenitat helènica no pogué vèncer aquell natural foscament turmentat.

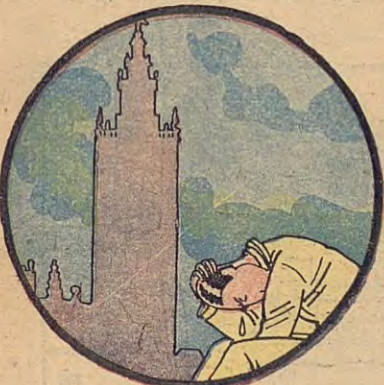
I la India, amb els seus esplendors, tampoc logrà distreure a nostre protagonista, el qual com més passava, més aclaparat es sentia per les feixugues idees negres.

Desenganyat dels antics països i les velles civilitzacions, canvià de tàctica i es dirigí cap a les ciutats modernes, famoses per la seva alegria, i París el deixà aclaparat.

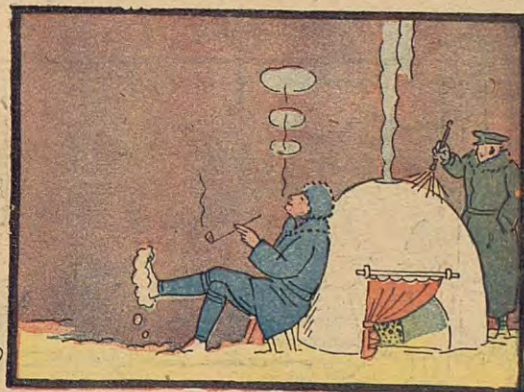
Nàpols no logrà tampoc infundir-li la més petita satisfacció. Veia sempre aquelles negres que establiren la fortuna del seu pare i a ell el feren Príncep de les Pompees Fúnebres.

I Sevilla també fracassà! Ni els seus monuments ni les dames típiques, pogueren evitar les llàgrimes de tristesa que una pena insondable feia vessar.

No sabent ja on fer cap, vòlgué conèixer l'espectacle del Pol i per primera vegada a la vida, sols d'acostar-s'hi, sentí un petit alleugeriment.

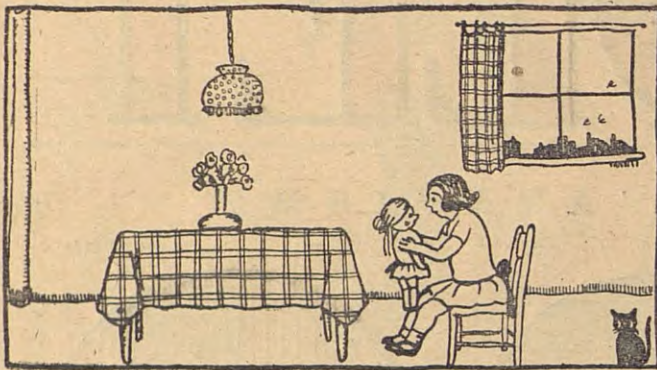

I en el mateix cor del Pol Nord es quedà. I allà viu en la perfecta placidesa de l'home feliç a qui res turmenta, car al nostre Príncep, en mig de les neus eternes, ja no és possible veure-ho tot negre.

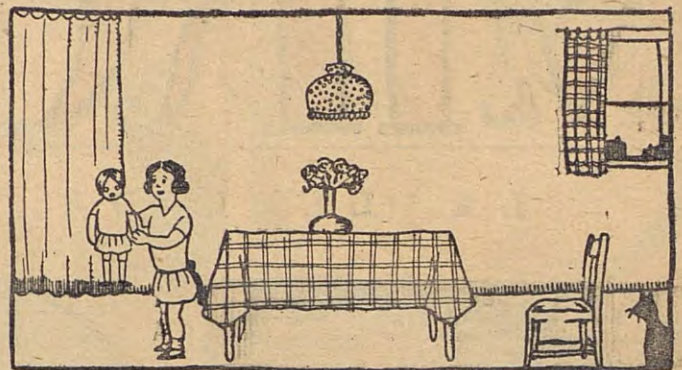
A NINA QUE MENJAVA SOLA

A Merceneta Carrasco

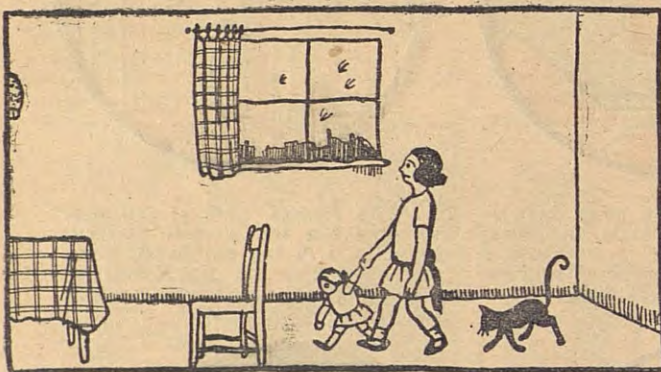
(per Quelus)

La Merceneta era molt feliç amb la nina que li havien portat els Reis.

Perquè era una nina molt maca, que deia papà i mamà..

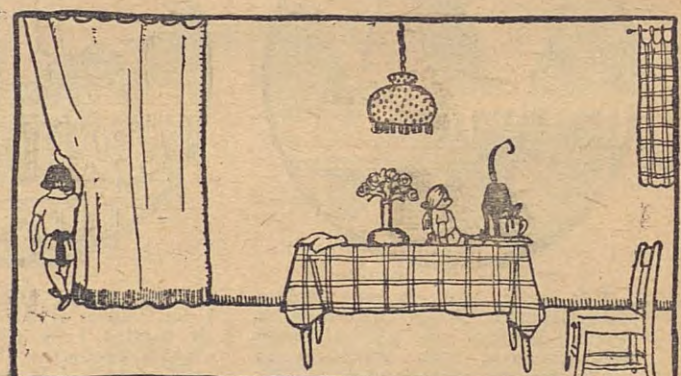
...i fins caminava sola.

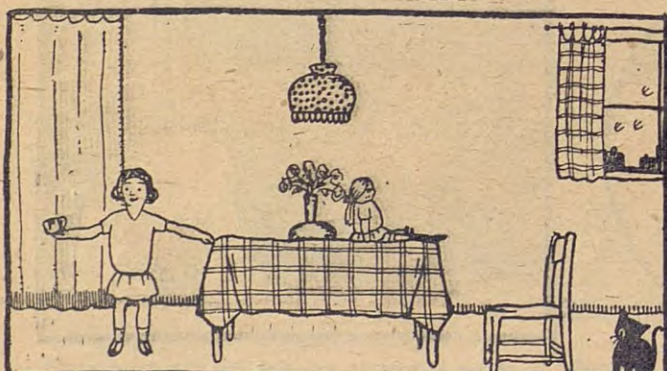
La Merceneta estava, però, molt afligida, perquè la nina no volia prendre el «biberón»...

...ni feia el més petit cas de la deltciosa xocolata amb melindros.

Un dia, però, que la Merceneta va sortir, deixant la xocolata al costat de la nina...

...en tornar comprovà, admirada, que la nina que davant d'ella tenia vergonya de menjar, deixant-la sola, es prènia fins la darrera gota de la xocolata.

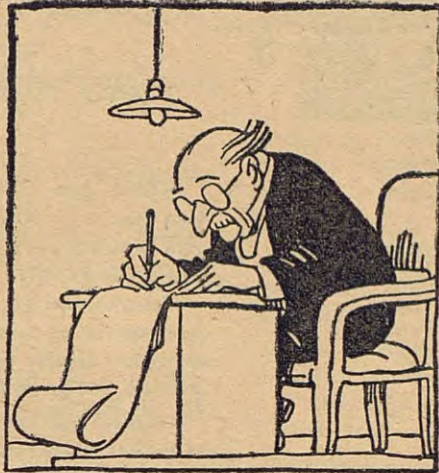
I així la Merceneta assegura, boja d'alegria, que la seva nina menja sola. Mentrestant, la mixeta sent un pregon despreci pels gatots que «encara» mengen caps d'arengada.

U N N O I V E R G O N Y O S

(per Cornet)

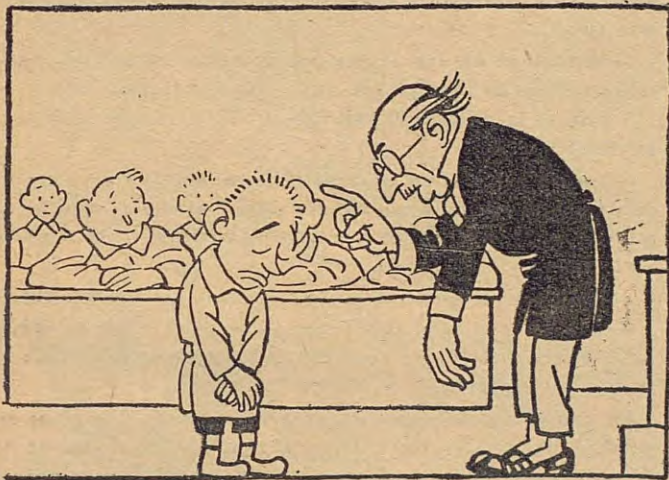
—«Tampoc sap la lliçó, avui? Això no pot seguir. Ara mateix escriuré al seu pare». —«La lliçó sí que la sé, però em dono vergonya de dir-la davant de vostè».

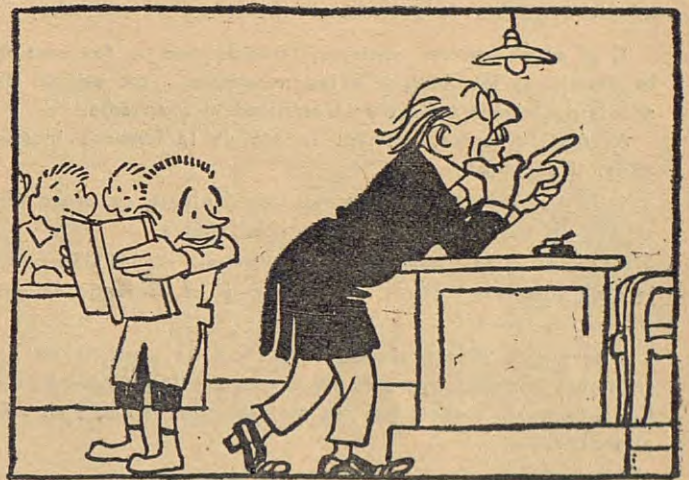
—«No, no; no vull aguantar més. Cal avisar al pare d'aquest noi, car si segueix així, arribarem al final de curs i tindrem uns exàmens desastrosos».

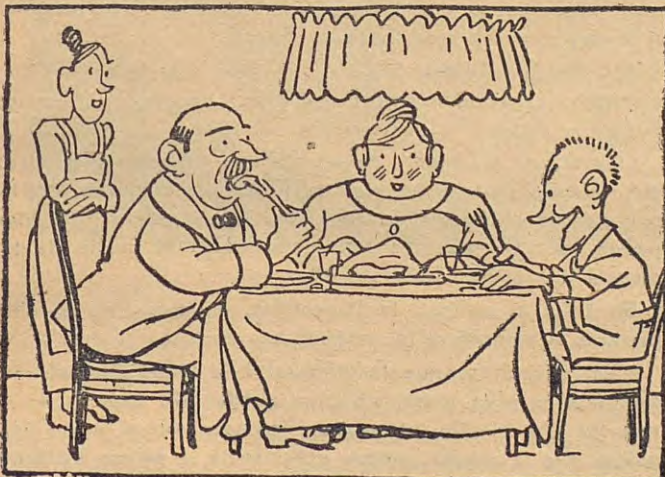
—«Veurà: el noi és molt apocat i vergonyós i davant de vosté es veu que no li surten les paraules». —«Potser sí... Veurem si li surten girant-me d'esquena».

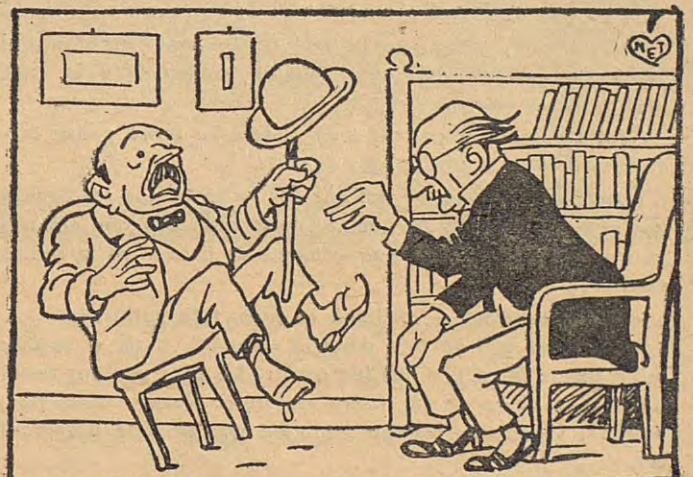
—«Farem una innovació. Avui diran la lliçó posant-me jo d'esquena. Veïam, veïam, «Paquitu», si d'aquesta manera saps explicar-te ben bé!»

—«Molt bé, noi, molt rebé! T'expliques com un llibre. En bona veritat que quedo del tot sorprès. Si es pot gairebé dir que has donat la lliçó al peu de la lletra!»

—«Veu? Avui el mestre m'ha preguntat, posat d'esquena, i li he contestat d'allò més bé». —«Així m'agrada, fill. Ja m'ho pensava que era el teu apocament!»

—«El felicito perquè el seu noi ha perdut la vergonya». —«Li ha contestat bé, veritat?» —«Efectivament, ha contestat bé, perquè ho llegia en el llibre. Es veu que no en té gens de vergonya».

LA VENTAFOCES

per Josep Mª Folch i Torres

(Continuació)

I, el príncep:

—Oh, no! Que aquesta benhaurança de veure-us duri encara més. Vulgueu amb mi trenar la dansa i partireu, si us plau, després.

Que de pensar que vindrà l'hora que em deixareu, per ma dissort, sento que ja el meu cor s'enyora sense esperança ni conhort

Perquè és ben cert que, de la vida, ap goig ni glòria no m'atrau i no haig de veure-us amb mi unida, sina i senyora d'eix palau.

I, ja sense esperar resposta, temerós que no fos com ell la desitjava, féu senyal a les músiques, i tot seguit els acords de la més bella dansa omplènà el gran saló.

Al mateix temps, prenent la mà de la formosa inconeguda, li demanà:

—Jo que mai no he demanat res a ningú, us prego que em féu l'honor d'obrir amb mi aquesta dansa.

—Si així us plau—li respongué ella—què menys podria fer jo sinó obeir-vos... Però, en acabar, us ho demano; deixeu-me partir, senyor!

I davant la més profunda expectació, la gentilíssima parella obrí la dansa, tots sols per assenyalar la primera figura, i acompanyats després per les més selectes dames i els més alts cavallers.

Girassol no es podia aguantar de despit.

—Ara, ja tant se valdria que ens en anéssim! — exclamà a l'orella de la seva germana.

—No cal perdre tan aviat l'esperança — li va fer la seva mare, emportant-se-la al saló de repòs
I, en essent allí, afegí encara:

—Jo, essent fadrina, no la vaig perdre mai l'esperança, i ja ho saps: no va ésser un rei ni un príncep, però va ésser un marit, tanmateix.

Aquí de la conversa entrà la Roserblau sense poder desèixer-se de seguir mirant vers el saló.

—Aí, no sé... — va dir, tot entrant — Ja sé que em tirareu qui sap on; però no hi puc fer més: cada cop que em miro aquesta princesa, no puc estar-me de pensar en la nostra ventafocs.

—Quins acudits! — exclamà la gran, tota sulfurada.

—Sí, ja sé que no te'n donaria entenet, però, el mateix m'ha passat quan l'he sentida parlar. La seva veu em recordava talment la de la nostra cendrosa. Potser més fina, aquesta, si voleu, però tan semblant que em feia basarda i tot.

—Però no arribaràs pas a creure, em penso, que la princesa forastera i aquella miserable ventafocs siguin la mateixa personal — exclamà la Girassol, indignada només que de pensar que algú podés suposar això.

—Tant com això no... Caldria no tenir seny per pensar una cosa així. Ves d'on hauria tret un vestit tan ric i tanta joia preciosa com llueix! Si només que el collaret de perles i la diadema valen més or que no hi ha en tot el reialme!

Mentres així parlava Roserblau, la seva mare no feia més que rumiar de quina manera podrien les seves filles excel·lir entre les demés, en aquells moments que tothom donava la partida per perduda.

—Sabeu què cosa pensava jo ara? — digué de sobte com si acabés d'acudir-se-li una venturosa idea.

Les seves filles se li atansaren.

—Pensava — continuà ella — que seria de segur molt agraós au príncep que, ara, en acabant la dansa, vosaltres dues anéssiu a agafar el ròssec de la princesa forastera, acompanyant-la així fins el seu lloc.

—Oh, mare, una humiliació així! — exclamà la Girassol— Abaixar-me a portar el ròssec de la que puc considerar com una rivall...

—Mai ningú no sap el que pot passar — advertí la mare sense fer cas de l'indignació que mostrava la seva filla.

I amb el to més persuassiu que trobà, prosseguí d'aquesta manera:

—Aneu a saber si en acabant la festa, aqueixa princesa no se n'anirà al seu país per sempre més, i aleshores el príncep restaria agraït a vosaltres per haver fet tant d'honor a aqueixa forastera.

—A mi, res no em fa de provar-ho — declarà la Roserblau.

—Així, tampoc m'hi puc negar jo — cuità a dir la Girassol. — No fos cas que aquest cop la mare encertés i fossis tu la que te n'emportessis el premi.

En aquell mateix moment acabava la dansa, i les dues orgulloses damiselles corregueren per agafar el ròssec de la formosa inconeguda, que, com ja s'haurà endevinat, no era altra que la mateixa Poncellina.

Aquesta, en veure les seves germanastres portant-li el ròssec, se les mirà entre compadida i joiosa. Tanmateix era tot un cas, veure aquelles que tan cruelment la tractaven a casa, decantant-se ara, humils i respectuoses, per recollir-li el ròssec, al mateix que dues serventes.

Així l'acompanyaren fins el tron, però ella, la Poncellina, sentint-se cansada, i tement que l'hora de mitja nit no fos llunyana, demanà al príncep per retirar-se.

Llavors, ell la conduí de la mà vers el saló contigu, que sols era separat del gran saló per una columnada, portant sempre al darrera les dues portants del ròssec, i a dues passes més la marastra tota enfaristolada i cofoia de la atenció que atreien les seves filles.

En ésser al saló, la Poncellina, va seure en un silló mentres el príncep se la contemplava encisat.

Però, adonant-se que la Girassol i la Roserblau, el mateix que la seva mare, s'havien quedat allí com esperant que les regraciessin, el príncep féu una senyal a un dels nobles que el seguia sempre a distància, i aquest s'avençà vers les damiselles i les digué:

—Perdoneu, damiselles...

Elles creient que el noble anava a dir-les-hi les gràcies amb que el príncep les premiava, atengueren totes facecioses.

Però, en lloc del que esperaven, el noble els sortí a aquesta:

—Seria grat al príncep que abandonessin aquesta estança.

—Ni aquesta humiliació ens ha valgut!—exclamà entre dents la Girassol, sortint apressadament, seguint-la tetes escuades la seva germana i la seva mare.

Encara no foren elles sortides, la Poncellina s'alçà, dient al príncep:

—Deixeu-me ara partir, us ho prego.

—I jo us prego que vulgueu restar encara uns instants—li demanà ell.

—Oh, no sabeu pas el que demaneu de mi—féu ella, plena d'angoixa.—Què més voldria jo que poder complare-us, vós que tan bo heveu estat amb mi.

—Aleshores, per què no resteu?

—No, no puc... Déu sap el per què...

—Doncs, digueu-me, abans, el vostre nom. Que jo sàpiga qui sou i d'on veniu, dolça princesa dels meus somnis! Que

ací m'entretinc més gran és el perill de la meua desventura?

—Doncs, digueu-me tan sols per què la vostra veu m'és tan coneguda; per què el vostre parlar no és nou per el meu cor enamorat; per què la carícia que fan els vostres ulls al mirar l'havia ja sentida un altre cop. Digueu-m'ho, bellesa gentil; digueu-me on us havia vist jo una altra volta? — insistí el príncep.

I, ella, vençuda, disposada a dir-li la veritat, li respongué:

—I si us ho digués, no m'avorriríeu per falsa i enganyosa? Si us ho digués on vàreu veure'm per primera vegada, no es desfaria el vostre encantament; no es tornaria menyspreu el vostre amor?

—No; us ho juro — afirmà rotundament el príncep.

—Doncs... Recordeu un matí... Un bell matí...

—Digueu — l'encoratjà ell, tremolós d'emoció.

Però, en aquell mateix instant, la primera batallada de les dotze es deixà sentir, i la Poncellina, atribulada, exclamà, tot abandonant el saló a cuita corrents:

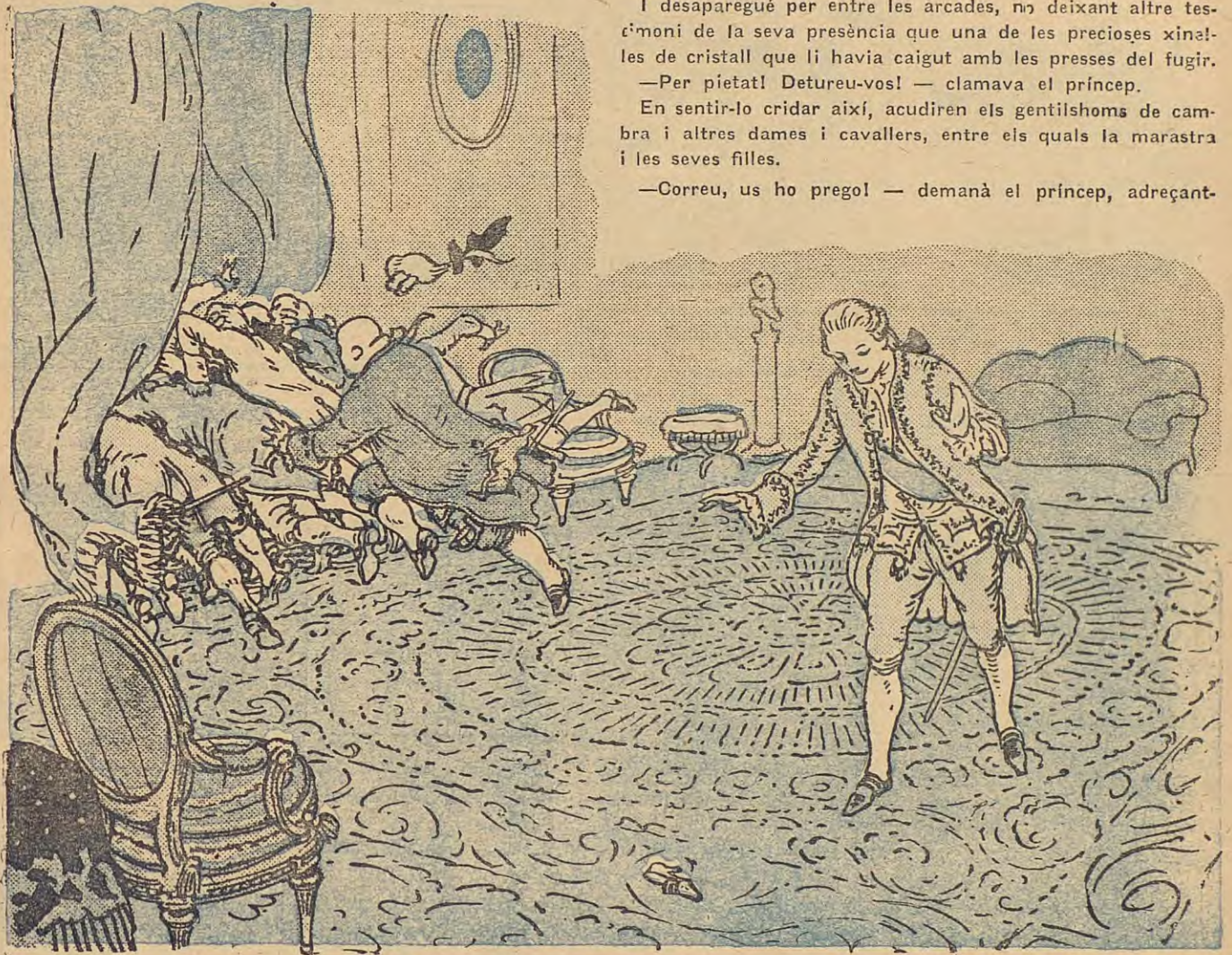
—Oh, Déu meu! Les dotze! Estic perduda!

I desaparegué per entre les arcades, no deixant altre testimoni de la seva presència que una de les precioses xinel·les de cristall que li havia caigut amb les presses del fugir.

—Per pietat! Detureu-vos! — clamava el príncep.

En sentir-lo cridar així, acudiren els gentilshoms de cambra i altres dames i cavallers, entre els quals la marastra i les seves filles.

—Correu, us ho prego! — demanà el príncep, adreçant-

jo sàpiga on és el palau que té la sort d'estatjar la vostra bellesa sobirana, perquè pugui anar a dir-vos el meu amor al peu del vostre finestral—li demanà el príncep.

Però, com més ell demanava, més augmentava l'angoixa de la pobreta Poncellina, recordant el que la bona velleta li havia recomanat. Les paraules del príncep, és cert que feien de bon escoltar, però quin dol si les dotze de la nit toquessin i ella quedés allí davant de tothom vestida del ventafocs.

—Per què us complaveu en deturar-me, si cada moment que

se als primers — Seguiu la seva carrossa fins on vagi, encara que sigui fins a la fi del món.

Els nobles obeïren a tota pressa, desapareixent cap el vestíbol.

El príncep, afligit, dessolat, es girà, trobant a terra la xinel·la que havia caigut del peu de la docíssima inconeguda.

—Oh, gràcil penyora! — exclamà el príncep collint-la i contemplant-la encisat.

(Continuarà.)

GRAN CONCURS DE NINOTS AMB XISTO

Núm. 341. — JOSEP VALL.

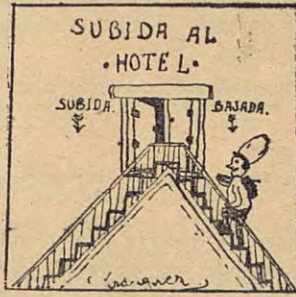
—Aquesta senyora porta tres menes de pinta, la pinta del cap, es «pinta» els llavis i tots ja haureu comprovat la seva mala «pinta»

Núm. 342. — JOAN BERNADELL.

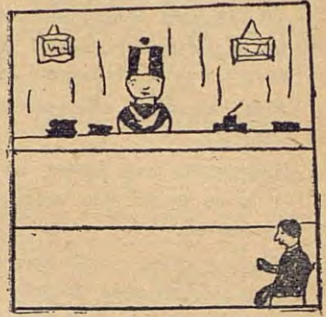
—Si que és estrany: jo no sé de lletra i tothom em diu que tinc molta «lletra menuda».

Núm. 343. — RICARD VERDAGUER.

En Tòfol: «Tanmateix estan ben equivocats, aquí a Barcelona; posen «bajada» en una escala que ja tanta pujada».

Núm. 344. — LLONCH.

—Vostè presencià la renyina?
—Sí, senyor.
—Quines van ésser les paraules que la motivaren?
—«Vostè és un animal», senyor jutge!

Núm. 345. — RAFEL BATALLE.

—Com estem de pesca, avui, pare?
—Mira: a les 12 vindrà el tren de Madrid i en portarà de ben fresc.

Núm. 346. — CEBRIA TORRELLÀ.

—Dispensen-me, jove; però vós aneu per l'esquerra.
—No, senyor; jo vaig per la meva.
—Eh?
—Sí, senyor; sóc esquerrà.

Núm. 347. — JOSEP FERNANDEZ.

—Tres hores que bufo i encara no l'he pogut apagar. Potser estic encostipat?

Núm. 348. — ANTONI CORREIG.

El mestre: —De claus n'hi ha de set classes: Clau de sol, de fa, de do, etc. ho entén?
El noi: —No gaire, perquè jo em pensava que de claus només n'hi havia de ferro.

Núm. 349. — JOSEP M. VILLALON.

—Copons: Cft'm un exemple d'animal verd de color.
—La granota ho és de verda; però al seu temps deu madurar.

Núm. 350. — QUIM ESTEVE.

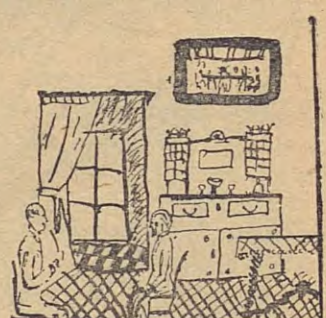
—Mira, tu, quin núvol més negre ha vingut.
—Doncs si no marxem aviat, em sembla que ens mullarem.

Núm. 351. — ARSENI CAPELL.

—Mira, Joan: ahir vaig veure «atracar» a un home.
—Dens jo vaig veure «atracar» a un vapor.

Núm. 352. — FERRAN PEDRET.

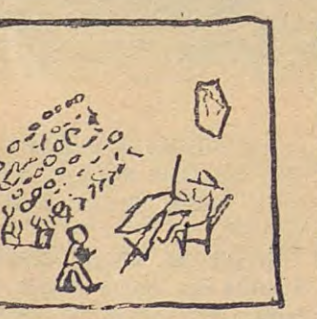
—De què fa el teu fill?
—Es advocat.
—I té bufet?
—Ja ho crec; miri-se'l.

Núm. 353. — GANYOTA.

—En què s'assembla l'Energia Elèctrica de Catalunya amb un xocolater?
—.....!
—En què tenen preses.

Núm. 354. — VICENTS ROIG.

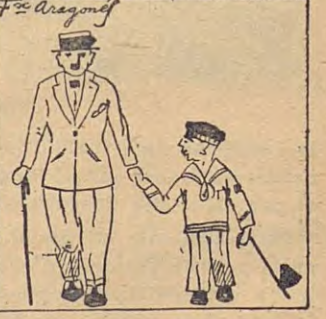
EXAMEN DE GEOMETRIA
—Que és trapezi?
—Es una cosa que tenim al jardí de casa.

Núm. 355. — MARIA M. RIERA.

Saben quina és la casa més generosa de Barcelona?
La casa Esteva, del passeig de Gràcia. Ja ho diu: «Es-teva». I la que és més cruel?
Una que posa: «Se traspasa».

Núm. 356. — F. ARAGONÉS F.

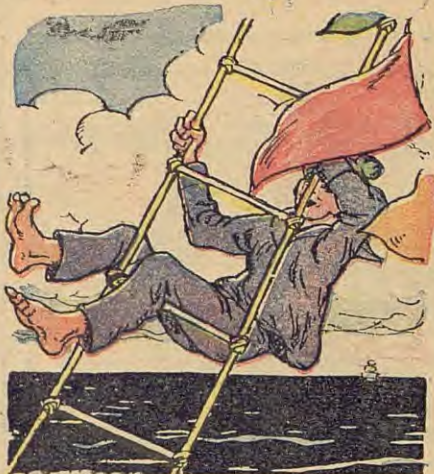
SORTINT DEL TEATRE DEL BOSC
—Papà: què ho fa que la foca mirava tant el sostre?
—Perquè hi havia els «focos».

HISTORIA D'EN FELIÜET (I.ª part)

(ne. Miret)

Al pobre Feliuet se li havien mort els pares. El seu padrí, un vertader llop de mar, molt estimat de tothom, recomanà el seu fillol a un bon amic, capità de fragata, per tal que el noi es fes home al seu costat.

La vida a bord de la «Gavina», fou molt del gust d'en Feliuet, el qual no trigà pas gaire a ésser volgut dels companys i a distingir-se notablement per les seves valentia i traça en totes les operacions marineres.

Però, heu's ací que quan, anant a Filipines, realitzava el quart viatge, un sobtat temporal posà en perill la feble nau. Tots treballaren desesperadament, però tant el mar s'enfolloní, que la «Gavina» fou engolida per les aigües.

Ja podeu pensar com s'entristiren el bon padrí d'en Feliuet i tots els seus en rebre la trista nova que amb la nau perduda s'havien ofegat tots els seus dissortats tripulants.

Al cap de poc, una notícia de diferent caràcter els commogué. I degueren traslladar-se a Lleyda, a un mas que acabaven d'heretar. En ésser allí el vell masover els posà al corrent de l'importància.

de la propietat. I seguidament es saren al treball el pare i els dos fills (en Lari i en Bieló) als quals el poble, que sempre està disposat a posar «motius», els batejà amb el nom de «setrillers».

El temps passà; els nois es feren homes i a les llargues vetlles d'hivern, prop de la llar, el vell es plavia de contar-els-hi ben sovint, entre altres interessants històries, la trista fi d'en Feliuet, naufragat prop de Filipines.

Tanmateix, en Feliuet no havia pas mort. Fou talment un miracle! Una onada colossal, immensa, havia arrabassat al jovevet d'un tauló on s'arrapava i 'havia anat a rebotre a la coberta d'un veler més potent que la «Gavina».

Però no li portà pas suaument, no. Els ossos se'n ressentiren. Fou menester un mes pel cap baix per posar-els-hi a lloc. Malgrat ésser molt ben atès, el noi es féu el propòsit irrevocable de renunciar a l'etzarosa vida de mariner.